नैवं चेदेकमपि तत् पुरं प्रवरभूपतेः ।
असंख्यपुरनिर्माता स विवेदाधिकं कुतः ॥ ३१५ ॥ युग्मं॥
क्षीणक्षेव्योऽथ निर्ध्याय नगरप्लोषकिल्विषं ।
उष्णानिःश्वाससुहृदा पस्पर्शेऽनुशयाग्निना ॥ ३१६ ॥
तत् कुर्वतेऽन्तः सुषिरा गूढं येनातनुक्षयं ।
दह्यन्ते जीर्णतिरवः कोटरस्थानला इव ॥ ३१७ ॥
प्रातस्तमथ शोचन्तं सदुःखं वीक्ष्य मन्त्रिणः ।
चिन्तानिवर्तनायोचुः पुरप्लोषं मृषैव तत् ॥ ३१८ ॥
श्रुतेऽप्रनष्टे नगरे निःशोकोऽभून्महीपतिः ।
स्वप्नान्तर्हारिते पुत्रे प्रवृद्धोऽग्र इव स्थिते ॥ ३१९ ॥
कार्यं न जातु तद्वाक्यं यत्क्षीविणा मयोच्यते ।
तान्युक्तकारिणोऽमात्यान् प्रशंसन्निति सोऽब्रवीत् ॥ ३२० ॥
प्रियमनुचितं क्ष्मापण्यस्त्रीक्षणप्रभुरीश्वरो
रमयति यतो धिक् तान् भृत्यान् स्ववृत्तिसुखार्थिनः ।
नृपमपथगं पान्ति प्राणानुपेक्ष्य निजानपि
प्रसभमिह ये तैः पूतेयं महात्मभिरुर्वरी ॥ ३२१ ॥
अतीन्द्रमपि माहात्म्यं राज्ञस्तस्याधितिष्ठतः ।
अयमन्योऽपि दोषोऽभूदितरक्षितिपोचितः ॥ ३२२ ॥
दत्तापि यत् स मध्यस्थं श्रीपरीक्षासकेशवं ।